

Frunză de acacia

Vestea că doamna Zvetlana Preoteasa va prezenta o carte personală – prima dintr-o viitoare carieră de literat, a adus la Casa Avramide o parte din elita Tulcii: oameni de cultură, medici, istorici, dascăli, dar și preoți.

Gazda evenimentului a fost profesorul și scriitorul tulcean Nicolae Ariton.

Prezent ca întodeauna la evenimentele importante ale orașului, Prea Sfința Sa Visarion, episcopul Tulcii, a subliniat importanța cărții, care: *Este cu atât mai interesantă pentru că ne poartă pe aripile istoriei, în trecutul Sulinei. Am venit cu mare bucurie la acest eveniment cultural care ne face mare cinste tulcenilor.* P.S. Visarion a mai vorbit și despre rolul literaturii în formarea spirituală a tinerilor și în menținerea unui climat cultural propice în rândul populației.

Acțiunea romanului care - preciza autoarea „se adresează în egală măsură sufletului și rațiunii” - se petrece pe parcursul unui singur an – din 23 martie 1870, până în 25 martie 1871 – și redă imaginea fidelă a Sulinei, oraș-port de mare importanță pentru acele vremuri. În această atmosferă plină de lumină și viață, piratul Gheorghios Kontoguris, personaj real, al cărui mormânt se află și poate fi văzut în cimitirul Comisiei Europene a Dunării din Sulina, se distinge ca figură centrală a cărții. În jurul lui Kontoguris se țese o acțiune plină de istorie, dar și de mister, dramatism și dragoste.

În binecunoscutul-i ton amical-umoristic, dl Ariton a reușit să facă dintr-un eveniment oarecum auster - precum zisa „lansare de carte”, un moment agreabil, pentru care îi rămânem datori. Considerăm o datorie de onoare să-i consemnăm referatul despre romanul cu titlu ademenitor: **FRUNZĂ DE ACACIA.**

Dragi prieteni,

Îmi face o plăcere deosebită să fim astăzi, aici, împreună. În primul rând, pentru că este o frumoasă zi de toamnă. În al doilea rând, pentru că avem invitați un grup de bucureșteni, în frunte cu doamna profesoară Zvetlana Preoteasa, autoarea volumului „Frunză de acacia”. În al treilea rând, pentru că noi tulcenii suntem atât de numeroși și una din puținele ocazii în care suntem mai mulți decât bucureștenii, reușind să-i dovedim și noi, o dată, numeric. În al patrulea rând, că noi tulcenii vom fi spectatori și bucureștenii ne vor face o lansare de carte despre Sulina și nu oricum, ci despre o Sulina a anului 1870.

Fără să insistăm, în continuare, pe această adevărată întâlnire a paradoxurilor, îmi face chiar o plăcere reală și sinceră să o prezint pe doamna Zvetlana Preoteasa, căruia îi urăm... Bun venit la Tulcea... de asemenea și echipei tehnice care o însoțește și este prezentă în sală.

Încep prin a vă devoala un mic mister care bântuie prin lumea scriitoricească. Se afirmă că nu scriitorii sunt cei care își aleg cărțile pe care le scriu, ci dimpotrivă, cărțile sunt cele care îi aleg pe autorii care să le dea viață. Pare o idee fantasmagorică, la prima vedere și chiar dacă aceasta nu poate fi susținută, adevărul este că nici nu poate fi contrazisă. Oricum, sunt adeptul acestei idei de-a dreptul metafizice, pentru că altfel nu-mi pot explica cum doamna Zvetlana Preoteasa a ajuns în situația fericită de a scrie un roman cu acțiunea la Sulina, un oraș destul de îndepărtat de București și chiar și de Tulcea. Și aici îmi permit să fac o paranteză aducându-mi aminte de cuvintele unui distins profesor din Sulina, care atunci când vorbea de Tulcea sau restul țării, spunea „Pe continent”, oferindu-mi o cu totul altă perspectivă asupra orașului nostru și faptul că niciodată nu

m-am simțit mai „continental” și „ancorat” geografic ca în discuția respectivă.

Având certitudinea că doamna Zvetlana Preoteasa ne va împărtăși și dezlega misterul cum „Floare de acacia” a ales-o ca autoare, doream să vă mai mărturisesc că am avut onoarea să citesc cartea în manuscris, ba chiar pe parcursul scrierii acesteia și am rămas impresionat de multitudinea planurilor paralele, care la un moment dat se intersectează pe parcursul firului narativ, fiecare dintre acestea venind cu personajul sau personajele sale. În felul acesta, volumul este o adevărată văltoare de acțiune și intrigă, care nu poate decât să farmece cititorul. Nu este însă o carte „ușorică”, scrisă din vârful peniței sau, mă rog, al tastelor calculatorului, ci este un ditamai volumul de aproape 400 de pagini, scrise mărunt și dens, la un moment dat chiar punându-se problema ca „Frunză de acacia” să apară în două volume. Această problemă de „volum” nu trebuie să-i sperie pe cititorii din ce în ce mai grăbiți și mai amatori de a citi în format „rider digest”, pentru că, efectiv, autoarea are ce să ne istorisească în paginile acestei cărți.

Dar despre ce vorbim, până la urmă... Vorbim despre un volum a cărui acțiune se petrece fix într-un an și două zile, respectiv din 23 martie 1870 și până în 25 martie 1871, în preafrumosul oraș Sulina. Sincer, numai când citesc acest an 1870, intru în fibrilație de bucurie, deoarece toate cărțile mele despre Tulcea sunt scrise cu reperul temporal al acestui an, pe care îl consider deosebit de fast pentru zona noastră, care ajunsese la un moment de apogeu al dezvoltării sale economice și sociale, motiv pentru care orașul fusese ales capitală a sangeacului Tulcea, care cuprindea întreaga Dobroge și o parte din Bulgaria. Iar dacă Tulcea era centrul social-economic, în perioada respectivă, Sulina era

Zvetlana Ileana Preoteasa este la prima apariție editorială. S-a născut la Rm. Vâlcea în 1963, este absolventă a Facultății de istorie – engleză, Universitatea Sibiu. În perioada 2007-2009 a fost Secretar de Stat pentru Învățământ Preuniversitar în cadrul Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului. În prezent, este directorul general al Institutului „Eudoxiu Hurmuzachi” pentru românii de pretutindeni.

locul unde își aveau sediul 8 ambasade și câteva zeci de societăți importante de comerț internațional și navigație pe Dunăre și Mare, cu personaje, intrigi și povești de dragoste pe măsură.

Diamantul coroanei acestui Eupropolis era, bineînțeles, Comisia Europeană a Dunării. În această atmosferă mai mult decât cosmopolită, având ca bază a existenței navigația, nu puteau să lipsească nici măcar pirații. Astfel, unul dintre aceștia, care chiar a trăit de-a adevăratelea la Sulina, Gheorghios Kontoguris este, într-un fel, personajul principal al romanului, pe care autoarea îl românează cu foarte multă măiestrie. Pe scenă sunt aduse însă și alte personaje reale, cunoscute destul de bine de noi tulcenii, cum ar fi inginerul englez Charles Hartley, mutesariiful otoman Ismail Bey sau levantinul Gessi. Și printre aceste personaje, care au existat în realitate, o adevărată pleiadă de personaje imaginate de doamna Zvetlana Preoteasa, care dau aromă și parfum lecturii paginilor. Totul în cele două părți ale volumului: „Vincere aut mori”, cu 14 capitole și „Nimic nu este ceea ce pare”, cu 10 capitole.

Pe lângă atmosfera ușor exotică, a intrigii complexe și a personajele pline de culoare, doamna Zvetlana Preoteasa are meritul de a ne oferi o carte în care istoria României, în general și a Dobrogei, în mod special, sunt privite și prezentate dintr-un alt punct de vedere, complet diferit de cel ușor „militarizat” al istoricilor. Din punct meu de vedere, cartea poate fi citită și ca un veritabil tom de istorie, scrisă însă altfel.

În concluzie, dragi invitați, aveți sublima șansă de a intra în posesia unei cărți prin lecturarea căreia să impușcați mai mulți iepuri deodată: un thriller istoric, un roman de capă și spadă, un volum de dragoste, așa cum le numeau atât de frumos strămoșii noștri „romanchuri”, un roman de aventuri cu pirați și, de ce nu, o mică monografie a orașului Sulina anului 1870, toate acestea în „Floare de acacia”, o carte care și-a ales ca autoare pe distinsa doamnă Zvetlana Preoteasa, motiv pentru care o invidiem sincer dar o și felicităm.